

КРАДЕЦЪТ НА ЦЕЛУВКИ

Copyright © 2019. THE KISS THIEF by L.J. Shen

© Евелина Пенева, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2019

ISBN: 978-954-28-3003-0

Л. Дж. Шен

КРАДЕЦЪТ НА ЦЕЛУВКИ

Превод от английски:
Евелина Пенева

 ciela

Саундтрак

- “Young and Beautiful”—Lana Del Rey
- “Take Me to Church”—Hozier
- “Young God”—Halsey
- “Can’t Truss it”—Public Enemy
- “Back to Black”—Amy Winehouse
- “Nothing Compares 2 U”—Sinead O’Connor
- “Everybody Wants to Rule the World”—Tears for Fears
- “I’m Shipping Up to Boston”—Dropkick Murphys

*Удивително е колко всеобхватна е заблудата,
че е добро, щом е красиво.*

Лев Толстой „Кройцерава соната“

*На Британи Даниел Кристина
и Джаки Чек Мартин,
също и на всички силни жени.*

*Нека ние самите бъдем смели жени,
да възпитаваме такива жени
и да ги подкрепяме.*

ПРОЛОГ

За мен, Франческа Роси, най-отвратителното от всичко беше, че цялото ми бъдеще се криеше под ключ в стара нищо и никаква дървена кутия.

От деня, в който научих за нея – бях шестгодишна, – знаех, че онова, което ме чака скрито в кутията, или ще ме убие, или ще ме спаси. Затова няма нищо чудно, че вчера призори, в часа, в който слънцето целува небето, реших да поприспоря съдбата и да отворя кутията.

Изобщо не биваше и да знам къде майка ми държи ключа.

Изобщо не биваше и да знам къде баща ми държи кутията.

Но какво да се очаква от момиче, което по цял ден си седи вкъщи и само се гласи, за да отговори на почти невъзможните изисквания на родителите си? Време има с лопати да го рине.

– Стой мирна, Франческа, иначе ще те убода с иглата – проточи глас изпод мен Вероника.

Стилистката на майка ми ми помагаше да си облека роклята, все едно съм инвалид, а погледът ми за стотен път пробяга по пожълтялата бележка. Думите ѝ се бяха запечатали в ума ми, затворила ги бях в чекмедже там, за да не може никой да стигне до тях.

Из вените ми струеше вълнение, шеметно като джазова мелодия. В огледалото пред мен виждах очите си как светят с решимост. С треперещи пръсти сгънах хартията и я мушнах във вдлъбнатината на деколтето на все още непристегнатия корсет.

Пак закрачих из стаята, не ме сдържаше на едно място. Фризьорката и стилистката на мама започнаха да ми се карат, докато смешно подтичваха след мен из гардеробната.

Аз съм Граучо Маркс¹ в „Патешка супа“. Хванете ме, ако можете.

Вероника улови края на корсета и ме придърпа отново към огледалото, все едно ме притегли с каишка.

– Ей, ох – трепнах.

– Мирувай, казах!

Служителите на баща ми често се отнасяха към мен като към породист пудел, по когото ахкат и охкат. Голяма работа! Нали тази вечер щях да целуна Анджело Бандини. По-точно аз щях да му позволя да *ме* целуне.

Ще излъжа, ако кажа, че вече година след като се прибрах от швейцарското училище за добри обноски, където родителите ми ме бяха заточили, не съм си представяла всяка вечер как целувам Анджело. Родителите ми, Артър и София Роси, бяха взели официално решение да представят мен, деветнайсетгодишната си дъщеря, на обществото в Чикаго и да ми позволят да избира бъдещия си съпруг измежду стоиците свободни младежи с италиански корени и свързани с Клуба. Вечерта поставяше началото на поредица от събития и появявания сред обществото, на които да присъствам с цел да си подбера подходящ жених, само дето аз вече знаех за кого искам да се омъжа.

Татко и мама ме бяха осведомили, че е изключено да посещавам колеж. Вместо да уча, трябваше да се посветя на задачата да открия идеалния съпруг, тъй като бях единствено дете и наследница на имотите и предприятията на семейство Роси. Мечтаех си да стана първата жена от моя род с диплома от университет, но не бях дотам глупава, че да тръгна да я осъществявам. Прислужницата ни Клара често повтаряше:

– Не ти трябва мъж, който ти отговаря, Франки. Ти трябва да отговориш на очакванията на родителите си.

¹ Граучо Маркс (1890–1977) е американски комик, работил в киното и телевизията и автор на няколко книги.

И имаше право. Родена бях в златна клетка. Просторна, но и заключена. Можех да умра, ако се опитах да избягам от нея. Да живея в затвор, не ми харесваше, още по-малко ми харесваше мисълта да съм два метра под земята. Затова така и не посмях дори да надзърна през решетките на затвора си, поне да видя какво има от другата страна.

Баща ми, Артър Роси, оглавяваше Клуба.

Положението му – болезнено го осъзнавах – разкриваше безжалостната природа на човека, който ми беше сплитал косите, беше ме учил да свиря на пиано и дори проля изпълнена с ожесточена гордост сълза на мой рецитал в Лондон, когато свирих на пиано пред многохилядна публика.

Сами се досетихте, че Анджело беше идеалният съпруг според родителите ми. Привлекателен, подготвен и подсигурен. Семейството му притежаваше всяка втора сграда в Университетското градче. Баща ми използваше повечето от тези сгради за многото си тъмни дела.

Познавах Анджело от първия си ден. Двамата наблюдавахме как другият израства така, както се наблюдава разцъфването на цветята. Случваше се хем бавно, хем бързо. По време на луксозните летни почивки и под зоркото око на роднините ни, всички „наши хора“ – иначе казано, тези, които са приети за пълноправни членове на мафията, – и телохранителите.

Анджело имаше още четирима братя и сестри, две кучета и усмивка, която разтопяваше и италианския сладолед в ръката ви. Баща му ръководеше счетоводната фирма, която работеше със семейството ми, и през лятото двамата ходехме по едно и също време на почивка в Сиракуза, Сицилия.

През годините станах свидетел на това как нежните руси къдрици на Анджело потъмняват и ножиците все повече ги скъсяват. Погледът на искрящите му, сини като океана очи постепенно губеше своята закачливост, ставаше по-умислен, натежаваше от онова, на което неговият баща несъмнено го учеше и му показваше. Гласът му вече беше по-дълбок, италианският му акцент се долавяше по-отчетливо, стройната му

момчешка фигура се източи, набъбна от мускули и увереността му нарасна. Стана по-тайнствен, не така импулсивен, говореше по-рядко, а когато го правеше, думите му ме разтапяха.

Каква само драма е влюбването! Нищо чудно, че хората потъват в скърби.

И така, моят поглед следваше Анджело, който с поглед топеше и италиански сладолед, но същото правеха погледите и на други момичета; не само аз примирах да ме погледне изпод постоянно свъсените си вежди.

Поболявах се при мисълта, че когато се връщах в девическото католическо училище, където учех, той се прибираще в Чикаго, където може да се забавлява, да разговаря и да *целува* други момичета. С поведението си обаче Анджело винаги ми показваше, че аз съм момичето с главна буква. Закичваше цветя в косата ми, тайно ми даваше да си пийна от неговото вино и очите му се смееха, когато говорех. Когато по-малките му братя ме дразнеха, той ги първаше по ушите и им се заканваше.

– *Франческа Роси, по-красива си отколкото беше миналото лято.*

– *Винаги това казваш.*

– *И винаги го мисля. Нямам навик да пиля думите.*

– *Кажми ми тогава нещо важно.*

– *Ти, богиньо моя, един ден ще бъдеш моя жена.*

Грижливо треперех над всеки общ момент от всяко лято, сякаш е тайна градина, ограждах го с бодлива привързаност и го поливах, докато той набираше сили и израстваше буйно като приказен спомен.

Най-вече си спомнях как всяко лято притаявах дъх, когато Анджело се промъкваше в стаята ми или магазина, в който съм влязла да пазарувам, или потайно идваше до дървото, под което четях книга. С всяка изминала година, докато детството ни отминаваше, той удължаваше нашите „моменти“, наблюда-

ваше ме с удивление, когато мъчително и напразно упорствах да се държа като момче въпреки болезнения и безмилостен факт, че съм момиче.

Пъхнах още по-дълбоко бележката в сутиена си, а Вероника заби дебелите си пръсти в млечнобялата ми кожа. Събра двата края на корсета зад мен и ги пристегна около кръста ми.

– Да можех да съм пак деветнайсетгодишна красавица – измуча твърде драматично тя. Кремавите копринени шнурове се изпълнаха един срещу друг и изохках. Само онези, които имаха статут на кралски особи от Италианския клуб, използваха стилисти и прислужници, с чиято помощ да се приготвят за събитието. Моето семейство и аз не просто бяхме кралски особи, ние бяхме династията Уиндзор. – Помниш ли онези дни, Алма?

Фризьорката изсумтя, докато довършваше моя кокетно небрежен кок и закачи с фиби къдриците ми отстрани.

– Спри да вириш нос, скъпа. На деветнайсет беше красива като евтина картинка. А нашата Франческа е като стенопис от ренесансов майстор. Ти си съвсем друга лига. Даже си в друга игра.

Настръхнах от смущение. Струваше ми се, че когато хората ме гледат, остават доволни от видяното, но мисълта, че съм красива, ме ужасяваше. Външната красота притежаваше и сила, и изменчивост. Чудесно опакован подарък, който един ден неизменно щях да изгубя. Не исках да го отворям, нито да се прехласвам по прелестите му. Така раздялата с него щеше да бъде още по-трудна.

Тази вечер на бала с маски в Института по изкуствата в Чикаго държах да ме види и хареса един-единствен човек и това беше Анджело. Темата на бала беше богове и богини от гръцката и римската митология. Знаех си, че повечето жени ще се появят като Афродита или Венера.

Тук-там от стремеж към оригиналност щеше да се разхожда по някоя и друга Хера или Рея. Аз обаче бях Немезида, богинята на възмездието. Анджело винаги ме наричаше

богиня, тази вечер щях да оправдая галеното си име, като се появя като най-могъщата от всички богини.

Вероятно беше нелепо в двайсет и първи век едно момиче на деветнайсет да иска да встъпи в уговорен брак, но в Клуба всички се подчинявахме на традицията. А корените на една от традициите в моето семейство стигаха чак до началото на деветнайсети век.

– Какво пишеше в бележката? – полюбопитства Вероника, която издърпа роклята по тялото ми и закачи криле от черно кадифе на гърба ми.

Роклята беше без презрамки, с цвета на ясно лятно небе и възхитителна фина бродерия в синьо върху органзата. Тюлът се влачеше две стъпки след мен и се дилпеше като океански вълни в краката на прислужницата ми.

– Говоря за бележницата, дето втъкна на сигурно в корсета – изсмя се и ми постави обеци под формата на златни пера.

– Че това – усмихнах се аз като на сцена, улових погледа ѝ в огледалото пред нас, поставих ръка на гърдите си, където стоеше бележката, и обявих – е началото на остатъка от моя живот.